

PASTORAAL WOORD

Beste parochianen,
Het is nog steeds Paastijd. A.s. zondag is de vijfde zondag van Pasen. We leven toe naar Hemelvaartsdag op 30 mei en naar Pinksteren op 9 juni.

Nu ik dit schrijf gaan nog trieste verhalen rond over de Nôtre Dame-kerk in Parijs, die de maandag na Palmzondag door brand verwoest is. En over de zeer vele slachtoffers van de gruwelijke terroristische bomaanslagen met Pasen in de kathedrale kerk in Colombo, in andere kerken en in hotels op Sri Lanka. Zij zijn nog volop in onze gedachten en gebeden. Wij leven mee met hen en met hun families en nabestaanden.

Als Martelaren van Gorcum-gemeenschap kunnen wij blij en tevreden zijn met de vieringen vanaf Palmzondag tot en met Paaszondag.

Op de middag van Stille Zaterdag waren onze kinderen Paaseieren aan het zoeken in de kerktuin. Veertien kinderen deden mee.

Hun ouders en ik waren ook aanwezig. Ik vond 't zo mooi om te zien hoe enthousiast de kinderen Paaseieren zochten en vonden.

Daarna dronken we wat samen en vertelde ik aan de kinderen een verhaal over Paaseieren. De kinderen luisterden aandachtig!

Op Paaszondag gaven we nogmaals speciale aandacht aan onze kinderen. We zegenden hen en de door hen gemaakte paaskaarsen. Elk kind besprenkelde ik met wijwater. Bijna ieder kind wilde nog meer wijwater hebben! En dat heb ik gedaan zoals zij dat wilden.

Met Pasen vierden we de overwinning van het kwaad en de dood. De Heer Jezus is opgestaan! Hij leeft! Vrede aan de hele wereld is de boodschap van Pasen (Johannes 20,19-20).

Deze boodschap van vrede is ook gericht aan ons allen als Martelaren van Gorcum-gemeenschap. Laten we ons hart vullen met de vreugde van Pasen in plaats van de angst voor de terroristen en hun gruwelijke daden.

Bedanken wil ik ook alle voorgangers, koren, kosteren en vrijwilligers vanaf de Palmzondag tot en met Pasen. Jullie inbreng is goud waard voor onze gemeenschap.

Laten we ons eigen Paasverhaal verder vertellen aan onze kinderen en kleinkinderen, aan onze vrienden en kennissen en collega's op het werk. De Heer is verrezen, alleluja! Laten we in vrede en eenheid verder samen leven. Want wij zijn allemaal kinderen van God en broeders en zusters van de Verrezen Heer Jezus Christus.

Samen met broeders en zusters van andere kerken vieren we zoals altijd Hemelvaart in de Koningskerk. En de Geest van Christus houdt ons gaande: geeft ons nieuw geloof, nieuwe hoop en nieuwe liefde. Dat vieren we met Pinksteren.

Tot slot, laat ik u weten dat ik op verlof naar Indonesië wil gaan van 5 juni tot en met 30 augustus. Tot ziens in september!

Pastor Marianus Jehandut, SVD.

*En wie vraagt aan de mantelzorgers
"Hoe gaat 't met je?"*

Loesje

VAN DE VOORZITTER

Het Paasfeest is achter de rug en we kijken uit naar Pinksteren. Pasen heb ik helaas niet in onze kerk kunnen vieren aangezien ik met griep op bed lag. Gelukkig was er op Paaszondag een eucharistieviering op tv, gevolgd door het Urbi et Orbi van de Paus.

Goed om mee te maken maar toch. Griep is van voorbijgaande aard maar er zijn mensen die door ouderdom en ziekte niet meer naar onze kerk kunnen komen. Alleen Hofnieuws en email zijn vaak het enige wat je nog bindt met onze gemeenschap. Je maakt niet mee wat er gezegd en gezongen wordt. Hoe mooi zou het zijn als mensen die niet (meer) komen kunnen, de vieringen toch kunnen meemaken, te beginnen met geluid maar wellicht ook met beeld.

In het verleden hebben Caspar van der Leeuw en ik naar een oplossing gekeken het maar betrof een behoorlijk investering.

Nu, zoveel jaar later zal het wellicht makkelijker en goedkoper kunnen. Wie belangstelling heeft om onze zondagse vieringen op afstand mee te maken, laat het me weten. Als er meerdere aanmeldingen zijn, gaan we hiermee aan de slag.

Op de voorjaarsbijeenkomst van de Parochievergadering staat de jaarrekening 2018 op de agenda. Door verhuur van de pastorie en de kerk zijn er gelukkig nog inkomsten om het jaarlijks groeiende tekort van de parochie te dekken. Echter de parochie ontkomt er niet aan om kritisch te gaan kijken naar haar eigen uitgaven. De eigen bijdrage van parochianen is voldoende om de voorganger te betalen maar niet voldoende voor de overige uitgaven, waaronder de koren. Naast dat wij als Locatiebestuur promoten om de eigen bijdrage van parochianen te verhogen naar minimaal 10 Euro per maand en 5 Euro per viering, willen wij ook de koren vragen om na te denken over hun rol en toekomst. Het gaat er niet alleen om hoe om te gaan met een toekomstige verminderde financiering door de parochie, maar nog meer over hoe onze diensten voor meer mensen aantrekkelijk kunnen worden met name voor de nieuwkomers.

Een vaak besproken suggestie is om de Noordbeuk te gaan gebruiken om tot een nieuwe soort zondagdienst te komen. Een zondagdienst waar we letterlijk en figuurlijk dichterbij elkaar komen, waar nieuwkomers zich thuis voelen. Want hoe aantrekkelijk is een kerk die op zondag slechts voor een 1/6 gevuld is, met een koor achter op het altaar, en voorgangers, eenzaam gezeten bij het preekgestoelte? Een koffiebeuk waar ieder in z'n eigen groepje zit? Kortom bekijk onze kerk/parochie eens met de ogen van een buitenstaander. Als wij willen dat mensen zich welkom voelen, dat onze gemeenschap zich vernieuwt, dan is het goed te kijken hoe het anders kan.

Onze financiële problemen lossen zich hiermee niet meteen op, maar we zorgen er wel voor dat we als gemeenschap een toekomst blijven hebben hoe groot of klein we ook straks zullen zijn. Mocht u suggesties hebben of actief hierover willen meedenken, u bent altijd welkom om u zich te melden bij het Locatiebestuur, Pastoraatsgroep of Parochievergadering.

Hartelijk groet,
Arthur Anderegg

EVEN VOORSTELLEN

Namens de Martelaren-parochie ben ik kandidaat-lid voor het parochiebestuur van het Samenwerkingsverband Clara & Franciscus. Voor degenen die mij nog niet kennen stel ik mij hier even voor.

Mijn naam is Caspar van der Leeuw. In 1987 ben ik geboren in de Watergraafsmeer en op een enkele korte onderbreking na heb ik al die tijd in Amsterdam-Oost gewoond. In de Martelaren ben ik gedoopt en heb ik de Eerste Heilige Communie en het Heilig Vormsel gedaan. Daarnaast was ik lid van het kinderkoor en ben ik sinds 2013 vrijwilliger.

De kerk verandert. Naast teruglopende inkomsten, minder bezoekers en vrijwilligers wordt de Katholieke Kerk geplaagd door schandalen. Maar negatieve ontwikkelingen creëren ook kansen.

Mijn ambitie als lid van het parochiebestuur is om op de juiste manier opvolging te geven aan deze ontwikkelingen, zodat onze kerk niet wordt toegevoegd aan het rijtje van kerken dat moeten sluiten.

De Martelaren is hier gelukkig al langere tijd mee bezig: met de verhuur van appartementen en vergaderruimtes in de pastorie worden bijvoorbeeld externe gelden binnengehaald zodat de kerk niet meer uitsluitend afhankelijk is van giften van haar parochianen.

Voor het parochiebestuur is het van belang dat men blijft nadenken over de toekomst en daarbij alle scenario's meeneemt in de overweging.

Ik zie uit naar een goede samenwerking en zal zo goed mogelijk de belangen van de Martelaren (en daarmee van u) behartigen.

Caspar van der Leeuw

KOFFIE OCHTEND

Heeft u zin in 'n kopje koffie of thee en 'n praatje?

Dan bent u van harte welkom 1x in de maand op de dinsdagochtend in de pastorie, Linnaeushof 94, van 10.00 - 12.00 uur.

De laatste koffieochtend van dit seizoen is: 18 juni.

De komende zomer stoppen we, maar op dinsdag 17 september beginnen we weer met een nieuw seizoen.

U bent van harte welkom!

BIJ MIJN VERTREK UIT DE PASTORAATSGROEP

Per 1 juni a.s. stop ik als lid van de pastoraatsgroep.

In januari van dit jaar nam Ari van Buuren al het voorzitterschap van de pg van mij over. De voornaamste reden dat ik stop, heeft met mijn gezondheid te maken. Er is gelukkig geen sprake van ernstige problemen. Kort gezegd: ik slaap al langere tijd heel slecht, met als gevolg dat ik vaak (te) moe ben en een energietekort ervaar. Ik probeer daar wel iets aan te doen, maar dat lukt nog onvoldoende.

Het was geen gemakkelijke beslissing. En ik zeg ook meteen – en heb dat in de afgelopen maanden ook gecommuniceerd – dat mijn stoppen bij de pg niet betekent dat ik niet meer als vrijwilliger in de Martelaren actief zal zijn. Ik blijf graag actief, maar op een andere manier én met nadrukkelijke keuzes.

Ik was lid én voorzitter van de pg vanaf het allereerste moment. En werkte erin samen met onze pastores, eerst pastor Nico Essen, daarna diaken Coen van Loon en nu pater Marianus.

De pastoraatsgroep werd op 23 maart 2014 geïnstalleerd door het Parochiebestuur. Voornaamste reden was de zorg over de toekomst van de Parochie na de pensionering van pastor Nico Essen. In de viering op 23 maart presenteerden alle leden van de pg zich aan de kerkgangers.

De pg houdt zich bezig met alles wat op de terreinen ligt van liturgie en pastoraat. Ik geef daar wat voorbeelden van. Het liturgisch rooster voor de vieringen van de zondagen. Het contact en gesprek met de koren. Contacten met de bezoekersgroep en de koster. De vespervieringen die tweemaal per jaar gehouden worden. Het jongerenpastoraat. Het kinderpastoraat (KiPa) waaronder het kinderkoor, de kindernevendiensten en de kinderhoek vallen. De gastsprekers. De toekomst van de liturgie in de Hofkerk. Aandacht voor diaconie en pastorale zorg. Parochie-inspiratiedagen. Uitbouw van contacten en samenwerking met andere kerken, waaronder die in het Samenwerkingsverband Clara en Franciscus. De viering van 150 jaar heiligen van Gorcum, met o.a. een tentoonstelling en een uitgave over martelaarschap vroeger en nu. Avonden over de spiritualiteit van kloosterordes.

Dit is geen uitputtend lijstje... Wat me vooral trekt in de pg – zie de voorbeelden hierboven – is dat deze zich met veel inhoudelijke zaken bezighoudt.

Leden van de pg deden mee in het Toekomstberaad. Er is een frequent contact met het Locatiebestuur.

Zoals hierboven aangegeven: er viel veel te bespreken en te regelen, het overleg had vaak een lange agenda. Maar het was de moeite waard, we zetten ons graag in voor het behoud van de vitaliteit van onze parochie, in overleg en samenwerking met de pastores. Er lag ook geleidelijk meer werk voor de pg. Pastor Nico Essen had een 100% aanstelling voor de Martelaren. Diaken Coen van Loon werkte voor 50% in de Martelaren; Marianus heeft een aanstelling voor 37,5% in onze parochie.

Wat zijn we als PG trouw, moedig en volhardend geweest – en nog steeds.

De parochie van de Martelaren van Gorcum is me dierbaar. Ik ben er al sinds 1956 – toen ik als 5-jarige in de Watergraafsmeer kwam te wonen – op vele manieren bij betrokken. Vanaf 1978 heb ik als vrijwilliger van alles gedaan. Eén ding wil ik er uitpikken.

Begin jaren '80 besloot het toenmalige parochiebestuur om een groepje 'lekenvoorgangers' in het leven te roepen. De inhoudelijke vorming van dat groepje – waarvan naast mij o.a. Klaas van Galen Last en later Toos Molenaar deel uitmaakten – werd door pastor Gerard Emke op zich genomen. Daar werd voor mij de basis gelegd voor het voorgaan in vieringen, wat ik nog steeds met veel genoegen doe.

Ik kijk met een goed gevoel terug op mijn jaren in de pg. We hadden veel te doen, maar we deden het samen. In de pg heb ik altijd een sfeer van hartelijkheid ervaren. Het onderlinge contact is goed en hecht. Het was een eer en een uitdaging om voorzitter van deze club te zijn. Het contact tussen de pg en mij zal blijven bestaan, daar hecht ik ook zeer aan. Pastor Marianus, nog maar zo kort bij ons actief, wens ik alle succes. Met zijn warme persoonlijkheid verbindt hij mensen. Ik dank de mensen met wie ik vele jaren nauw heb samengewerkt in de pg, vrienden: Janneke de Bruin en Ari van Buuren. Ik dank degenen die eerder meededen in de pg: Mariëtte Hilhorst en Elly Molenaar. Ik dank de leden 'van de laatste jaren': Erika van Hove en Agnes Skot. We verliezen elkaar niet uit het oog...

Wat ik beslist wil blijven doen... In de LWM zingen en betrokken zijn bij de voorbereiding van vieringen. Zelf actief zijn in de zondagse liturgie. Meedenken over en meewerken aan vieringen met gast-

voorgangers, vespervieringen. Avonden over inspirerende thema's. De gespreksgroep die in januari is gestart en waarin we eenmaal per maand praten over onderwerpen die ons raken. En in het algemeen: meedenken en -praten over de toekomst en de vitaliteit van onze geloofsgemeenschap.

Ik kom graag in de Hofkerk. We komen elkaar daar en op andere plaatsen tegen.

Frank de Haas

DANK VOOR 17 MAART

70 jaar, eigenlijk wil je dat niet vieren, want het klinkt zo oud, maar als je dan niet oud wordt, dan wil je het wel graag vieren.

Zoals een psalm zegt: Een mensenleven is 70 jaar, als we sterk zijn misschien 80. Maar dan ben je toch maar 70 jaar, die mijlpaal heb je gehaald, die heb je 'in de pocket' en dan ben je blij, dat je dat mag vieren.

17 maart werd een onvergetelijke dag.

Ik ben pater Marianus, de nieuwe pastor, heel dankbaar, dat hij zonder mitsen en maren, maar als vanzelfsprekend, mij toestond in de Martelaren te mogen voorgaan.

Hoevelen waren er gekomen, de kerk was vol, de sfeer als vanouds, en de zon scheen door de glas-in-loodruiten, als God die vond, dat het goed was. We hadden een prachtige mis met drie heren en ontroerende teksten. Je kon een speld horen vallen.

Meerklank zong op zijn best en het slotlied 'de Klanken van Amadeus' was *waanzinnig*. Dit filmpje geeft wel een heel leuke impressie: <https://youtu.be/Mv-V9egxQw4>

Het was alsof we even een blik in de hemel mochten werpen.

En daar ging het die morgen ook over, over het evangelie van de verheerlijking van Jezus op de berg. Petrus, Johannes en Jacobus zien Jezus plotseling in zijn ware gestalte, ongekend, ongezien. En Petrus wil daar dan voor altijd blijven.... 'laat ons hier drie tenten bouwen'. Het is een flits van Pasen.

Maar zover zijn we nog niet. We moeten verder. De berg af. Hem achterna.

Sommigen hebben zware lasten te dragen, hoe verder? wat wacht ons?

Dankbaar zijn we voor het licht om ons heen, voor de liefde, het meeleven van familie, van vrienden en gelukkig ook van de kerk, want van haar mogen we vandaag weten van Pasen.

Een flits van een nieuwe wereld.

Het is als de bouwmeester, die alleen maar steigers ziet, en stenen en muren, maar even ziet hij het: zijn kathedraal! Het is als die schat van een vrouw, die in haar zieke man nog altijd haar stralende bruidegom ziet.

In het midden van de winter ontdekte ik een onoverwinnelijke zomer. Wit stralende eeuwigheid.

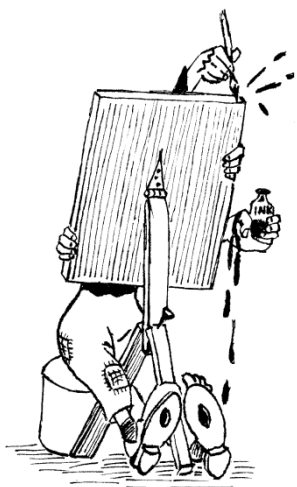
17 maart was voor ons een onvergetelijke dag.

Dank voor zoveel liefde, vriendschap, medeleven, steun, hartelijkheid.

En dan mocht ik in het laatste Hofnieuws lezen, dat pastoor en administrator Nico van der Peet het verbod van Locatiebestuur en Pastoraatsgroep om voor te gaan in een liturgische viering had opgeheven. Dat verbod was een diepe pijn en niet alleen bij mij. Het stukje dat Wim Nypels schreef, maakte ons blij.

Nico Essen

WAAR ZIJN DE TEKENINGEN VAN KEES DISCH?

In dit nummer van Hofnieuws zult u helaas geen tekeningen aantreffen van Kees Disch. Kees kampt de laatste tijd met wat lichamelijke ongemakken waarvoor meerdere opnames in het ziekenhuis noodzakelijk waren. Het herstellen van zijn operaties vergt veel van zijn energie. Rust is dan ook een belangrijk onderdeel van zijn volledige herstel.

Wij hopen Kees z'n tekeningen weer te mogen bewonderen in het zomernummer van Hofnieuws dat verschijnt op 10 juli a.s.

Van harte beterschap Kees!

De redactie

MIDDAG MET HUUB OOSTERHUIS AFGEZEGD

Huub Oosterhuis zou, evenals vorig jaar, op zaterdag 25 mei a.s. een middag bij ons verzorgen.

Ditmaal samen met de jonge filosofe Elte Rauch, die in 2017 een prachtig dagboek samenstelde uit het gehele oeuvre van Huub Oosterhuis: 'Een weg van dagen'.

Wegens ernstige ziekte van Elte Rauch is deze middag opgeschort tot na de zomer. We hopen dat zij mag herstellen.

De Pastoraatsgroep

REQUIEM VAN MAURICE DURUFLÉ

Kamerkoor Venus zingt het Requiem van Duruflé en werk van tijdgenoten - vrijdag 24 mei 20.15 uur

Onder de titel "Clair Obscur" brengt **Kamerkoor Venus** een Frans programma. Centraal staat het weinig opgevoerde Requiem van Maurice Duruflé, dat hij tijdens de tweede wereld oorlog componeerde. Een opvallend mild en helder Requiem voor koor, orgel en mezzosopraan. Gregoriaanse zanglijnen worden hier door een impressionistische orgelpartij van tegenkleuren voorzien. Alle donkere en stralende kleuren die je met een orgel kan bereiken worden ingezet.

Voor dit programma zijn we op zoek gegaan naar locaties waar een orgel beschikbaar is dat deze kleuren ten volle kan bieden. Dat hebben we gevonden in de Willibrordkerk in Utrecht en in de Amsterdamse Hofkerk.

Naast het Requiem zingt Venus werk van Poulenc, De Leeuw en Messiaen. Vlak voor de Tweede Wereldoorlog schreef Poulenc zijn Quatre Motets pour un temps de penitence en Messiaen O Sacrum Convivium. Vlak na de Tweede Wereldoorlog componeerde De Leeuw Prière. De stemming van dit tijdsgewricht klinkt op vele manieren door in de composities. Poulencs scherpe contrasten in kleur en dynamiek hebben een vooruitblikkende onverbiddelijkheid, Messiaens intense uitgesponnen lijnen reiken voorbij de grenzen van deze tijd en de Leeuw zet een nieuw begin in met zijn hoopvol

stralende Prière. Een concert dat een intens Frans spel van licht en schaduw belooft, in alles dramatisch maar immer elegant.

Bezetting

Krista Audere - directie

Laurens de Man - orgel

Mezzosopraan Requiem - Eline Welle / Åsa Olsson

Kamerkoor Venus

Volledige programma

Olivier Messiaen – O Sacrum Convivium!

Ton de Leeuw – Prière

Orgelintermezzo – n.t.b.

Francis Poulenc – Quatre motets pour un temps de pénitence

Maurice Duruflé – Requiem

Kaarten

aan de deur: €20,00 / € 17,50*

voorverkoop: €17,50 / €15,00*

*Korting voor Studenten, CJP en Stadspas.

HOE FEMKE HALSEMA HET KINDERKOOR REDDE

Ieder nieuw schooljaar was weer de vraag: Gaat het Kinderkoor weer zingen?

Ik bezocht de Lidwinaschool en deelde aan talloze grijpende handjes briefjes uit. Maar ik wist wel dat die niet allemaal zouden komen. Natuurlijk waren er ook jaren dat het Kinderkoor een hechte groep was, dan was het geen vraag of we weer zouden beginnen. Maar deze keer wel. Ik schat 2012.

Ina en ik stonden in de tuin van de pastorie te wachten op wie er kwamen. Met minder dan tien kinderen zouden we stoppen. Ik hield er ernstig rekening mee. Zelfs had ik al gedacht, hoe we het dan met de kerst zouden doen. Want kerstmis zonder kinderen, dat bestaat niet.

De eerste kinderen kwamen. Bekende gezichten. En dan ook een nieuwe. Yes, welkom! En dan. Dan komt Femke Halsema de tuin binnenlopen. Haar dochter wil graag op het koor. Zij houdt zo van zingen. Kan dat?

We hadden nog lang geen tien kinderen. Maar moet ik Femke Halsema teleurstellen, wegsturen? Zij klopt op de deur en ik doe niet open? Ik keek Ina aan. ?? 'Ja, ze is van harte welkom. Iedere vrijdagmiddag na schooltijd repeteren we hier'.

Met een heel klein groepje gingen we zingen. Veel te weinig. Maar de kinderen zouden iemand meebrengen volgende week.

Toen kwam Femke met haar dochter en ook nog een vriendin. We waren bijna met tien. Het Kinderkoor zou niet zingen, maar we deden het wel. 'Mag ik blijven?' vroeg Femke. 'Ja, natuurlijk.'

Ze wilde, begrijpelijk, wel even zien waar haar dochter was terecht gekomen. Achter de kinderen was altijd een rij stoelen voor belangstellende ouders en opa's en oma's. Zij zag nieuwsgierig toe.

'Ja, natuurlijk', had ik gezegd, maar ga er maar aan staan, *als niet gediplomeerde dirigent*, start met een groepje beginnende zanger-tjes, en dan ook nog de ogen van Femke Halsema op je gericht.

Ik paste snel mijn programma aan en zong het ene vredeslied na het andere. Het klonk toen al leuk. Femke had er alle vertrouwen in.

Tot aan de kerst zong de dochter met ons mee.

In wat toen Tabitha heette verzorgden we een prachtig kerstconcert. Femkes man filmde. De dochter mocht de solo's zingen, die ze wilde. Het was zoals ieder jaar geweldig.

Met kerstmis kwam ze niet. 'We hebben zo onze eigen invulling van het kerstfeest' en dat snapte ik ook wel. Maar toen stond er een groot koor.

Met dank aan onze burgemeester. Als zij toen niet onze tuin was binnengelopen. Ze moest eens weten.

Nico Essen

DE FAMILIE CORDAID

Wie, wat is Cordaid?

Zoals in het bedrijfsleven, zoeken ook charitatieve organisaties naar wegen om de kosten te drukken en slagvaardiger te kunnen opereren. Vormen van samenwerking of zelfs gehele fusies zijn aan de orde van de dag.

Om dezelfde redenen zijn in 2000 drie grote organisaties tot één organisatie gefuseerd onder de naam Cordaid, te weten: Memisa, Mensen in Nood en Vastenactie. Later zijn daar Kinderstem, Bond zonder Naam en Cordaid Microkrediet bijgekomen.

Omdat de individuele familieleden u wellicht nog niet zo bekend zijn, worden ze hieronder aan u voorgesteld.

Cordaid Memisa staat voor de opbouw van structurele gezondheidszorg

Cordaid Mensen in Nood voor noodhulp en wederopbouw

Cordaid Kinderstem richt zich op hulp aan kinderen in sloppenwijken

Cordaid Bond Zonder Naam wil naastenliefde en solidariteit in Nederland bevorderen

Cordaid Microkrediet verstrekt kredieten aan kleine ondernemers in ontwikkelingslanden

Cordaid Vastenactie steunt kleinschalige, concrete projecten gericht op structurele armoedebestrijding.

Katholieke traditie

Deze organisaties hadden een lange katholieke traditie, teruggaand tot het begin van de vorige eeuw. Zij werkten vanuit de evangelische opdracht van solidariteit met mensen die om welke reden dan ook hulp nodig hadden. Gesteund door brede lagen van de Nederlandse bevolking konden zij het werk van de honderden Nederlandse ordes en congregaties van priesters, zusters, broeders en vrijwilligers bijstaan in hun zorg voor de mens. In die traditie staat Cordaid nog altijd.

Van missionarissen naar lokale partnerorganisaties

De afgelopen twintig jaar steunde Cordaid steeds meer ontwikkelingsorganisaties. Ook organisaties die niet meer direct met missionarissen verbonden waren. De omstandigheden zijn veranderd.

Het aantal Nederlandse missionarissen neemt in snel tempo af. Het evangelie en de daarop gebaseerde katholieke sociale leer is en blijft echter de inspiratie van Cordaid. De missionarissen hebben het werk in veel gevallen overgedragen aan lokale organisaties in de ontwikkelingslanden. Zij geven nu steun aan de armen en dragen bij aan de opbouw van maatschappelijke organisaties. Cordaid werkt samen met meer dan duizend lokale organisaties wereldwijd.

PERSONALIA

Onze overledenen:

Cees Vogelaar 78 jaar

Cees Vogelaar, een Bourgondiër, een levensgenieter, een zanger, een muziekgenieter, maar ook een sobere man, een eenvoudige man, een pietje precies.

Cees werd geboren in 1940 in een gezin van drie zussen en een broer. Zijn vader werkte bij de marechaussee en was gereformeerd, zijn moeder was niets, maar kwam een ouderling op bezoek, zei vader: 'praat maar met moeder'. Zij woonden in de Madurostraat in Oost.

Hij vond werk op de administratie van 'Het kantoor van de Vereniging van handelaren in bouwmetaal'. Hij had het daar naar zijn zin. Hij kon vervroegd met pensioen. Hoe verdrietig was het dat Anneke toen ernstig ziek bleek.

Anneke van der Hoff, hij had haar leren kennen op het koor, waarin zij samen zongen. Zij trouwden in 1966 in de Funenkerk en kregen twee zonen, Aaldert en Bart.

In 1971 verhuisden zij naar de flat op het Groenpad in Osdorp, waar Cees zijn verdere leven zou wonen. Dat was een fijne plek voor het jonge gezin, ruimte te over voor de kinderen.

Cees en Anneke, twee tegenpolen, die elkaar aanvulden. De creatieve Anneke, die knutselde, schilderde, poppen maakte en dan in het hele huis een spoor van haar werk achterliet, en dan Cees, die hield van opruimen en alles op orde. De uitgaven, de meterstanden, het adressenbestand, de bankafschriften. Altijd up to date. De ware administrator.

Dan zijn de jongens het huis uit, Cees met pensioen en Anneke wordt ziek. Hij verzorgde haar liefdevol en zij leerde hem hoe de wasmachine werkt, het strijkijzer, de kookplaat. Anneke stierf in 2002. Cees kon het leven alleen aan, maar hoe miste hij altijd die iemand om hem heen.

Anneke en Cees, ze waren nog meer verschillend. Anneke ging 'samen op weg' als gereformeerde met de hervormde, en Cees werd katholiek. Hij was altijd geïnteresseerd in kerken, liep graag een kerk binnen en vond de katholieke dan veel mooier.

Dan zong hij bij Brixii, een koor, dat hier in de Martelaren repteerde. Brixii ging voorbij, maar Cees bleef hier, en werd lid van het

Dames en Herenkoor. Het werd een kleine traditie dat bij het sluiten van het seizoen we afscheid van hem moesten nemen, omdat de reis van West naar Oost voor hem te bezwaarlijk werd, maar bij het begin van het nieuwe seizoen stond Cees er weer. Hij voelde zich thuis in onze parochie. Hij werd lid van het collectantencollege, en verheugde zich op het jaarlijkse potverteren, een gastronomisch diner, wat hij met enkele kenners ook al had voorgeproefd.

Daarnaast hielp hij ook mee met de schoonmaak van de kerk. Wij allen hier hielden van Cees.

Op 19 februari 2017 was zijn echte afscheid. Wij zongen hem toe: *Dank Cees voor alles, oh wat een gemis, zonder jou te zingen, een leegte gewis. Moge het je goed gaan, dat wensen wij jou toe....*

Het ging toen nog redelijk goed met hem. Maar hij was al langere tijd ernstig ziek. Het laatste jaar werd zwaar. Maar hoe dankbaar is zijn gezin voor dat jaar. Het bracht hen en Cees dicht bij elkaar. Met grote liefde konden ze er voor hem zijn. 'We hebben zoveel gelachen. Dat mag je bij de uitvaart best zeggen'.

Cees wilde leven, hij was optimistisch, strijdlustig. Dapper heeft hij gestreden, tot hij besepte, dat er naast een tijd van leven ook een tijd van sterven is, en dat is niet alleen maar droefenis.

Ik verlaat diegenen die ik liefheb en ga naar diegene die ik liefhad.

Nico Essen

Piet van Susteren 86 jaar

Piet werd geboren 3 mei 1932, de grote broer van twee jongere zusjes Els en Trees.

Zij woonden in de Rustenburgerstraat in de omgeving van hun parochiekerk: de Willibrordus buiten de Veste. Zijn vader was rijksambtenaar. Het was 1940, oorlog. Hij werkte op het distributiekantoor, regelde de uitgifte van de voedselbonnen. Hij regelde veel meer, bonnen voor onderduikers en Joden. Piet, kind nog, werd ingeschakeld. Hij wist niet meer dan te moeten zeggen: 'ik ga naar mijn tante'. De jonge Piet heeft veel van de oorlog meegemaakt.

Hij moest in militaire dienst. Ook dat werd voor hem een bijzondere tijd. Het was 1953, het jaar van de watersnoodramp in Zeeland. Piet moest naar Steenberg en werd ingeschakeld in het reddingswerk. Terug in de burgermaatschappij vond zijn vader, dat Piet net als hij ambtenaar moest worden en hij regelde voor hem een werkplek op het bevolkingsregister. Het was 1954.

En Piet voelde zich er thuis. Hij studeerde, haalde diploma na diploma en maakte carrière.

In 1970 kreeg hij een prachtige promotie naar Purmerend, waar hij bureauchef werd én de baan kreeg van zijn leven: ambtenaar van de burgerlijke stand.

Inmiddels was hij getrouwd met Leny Brugge, die hij had leren kennen bij Sandman, de Katholieke dansschool. Zij konden wonen in het bovenhuis van Leny's ouders op de Arntzeniusweg. Handig voor de ouders, maar Piet was er niet gelukkig mee.

Liever ging hij naar zijn werk. In Purmerend voelde hij zich in zijn element.

Als ambtenaar van de burgerlijke stand heeft hij meer dan 2200 stelletjes in de echt verbonden. Piet had een goede naam. Het was: hoort zegt het voort, trouwen doe je bij Piet van Susteren. Hij maakte een officiële plechtigheid tot een heel persoonlijke. Hij was in vele landen met vakantie geweest. En dan vond hij het leuk om wat van de taal op te pikken om daarin een buitenlandse bruid of bruidegom te kunnen toespreken.

Piet voelde zich thuis in Purmerend. Na 40 dienstjaren werd hij onderscheiden met de gouden Eremedaille, verbonden aan de orde van Oranje-Nassau.

Hoe graag had hij met Leny daar willen wonen. Maar Leny kreeg je haar huis niet uit. En Piet hield van Leny. De laatste jaren waren zwaar voor Leny. Met alle liefde was hij er voor haar.

September 2017 stierf zij. Bij haar afscheid baden we voor Piet, dat hij het goed mocht hebben in zijn nieuwe woning. Hoe graag had hij Leny zijn nieuwe woning willen laten zien. Hoe verdrietig was het, dat dat niet zo mocht zijn.

Oktober 17. Hij werd staande op het trottoir aangereden. In het ziekenhuis werd ook een neurologisch onderzoek gedaan. Het bleek dat hij in een gevorderd stadium was van dementie. Hoe graag hadden we Piet een zorgeloze oude dag gegund, maar zijn hoofd was vol van alles wat hij had meegemaakt.

Nico Essen

Ankie Dresmé – Groenendijk 85 jaar

Ankie schilderde. Zo ook eens een musje. Dat musje stond op de voorkant van de rouwcirculaire. Een musje, het meest alledaagse vogeltje, een vogeltje van niks, maar ga hem maar eens tekenen. Ankie wist hoe kostbaar hij was.

In het evangelie spreekt Jezus ook over een musje. Als hij zijn leerlingen uitzendt de wijde wereld in, zegt hij: *Weest niet bevreesd. Weest niet bevreesd voor hen die wel het lichaam kunnen doden, maar niet de ziel.*

Verkoopt men niet twee mussen voor een stuiver?

En toch...

Er valt geen mus ter aarde neer zonder uw hemelse vader.

Weest niet bevreesd, gij zijt toch méér waard dan een zwerm mussen?

Dat laatste is in onze dagen niet meer zo vanzelfsprekend. Mensen vallen bij bosjes. Het raakt ons nauwelijks nog. Een bom ontploft, een aardbeving, een tsunami. Duizenden slachtoffers. Wat is een mens? *Gij zijt toch meer waard dan een zwerm mussen? Verkoopt men niet twee mussen voor één stuiver. En toch.... Er valt geen mus ter aarde neer zonder uw hemelse vader.* Het is vaag, maar wat weten wij van doodvallende musjes en van doodvallende mensjes?

Maar het is niet Gods wil dat ze vallen. Dat is een rampzalig geloof. De evangelist weet ook niet precies hoe hij het moet opschrijven. Het is niet Gods wil, maar Hij is er wel bij. Je valt niet buiten God om. Je valt niet in een bodemloze leegte. Er is opvang. Er zijn hoe dan ook handen onder de aarde. Een vangnet. *En niemand valt, of hij valt in uw handen.*

Er valt geen mus, zonder de vader.

Heer, als niemand hen meer helpen kan, geef Gij zelf hun uw licht, uw eigen verkwikking.

Geef hen een vreugde als zij nooit gedacht hebben en nooit hebben durven dromen.

Hoe kostbaar is een musje. Dat heeft Ankie willen uitdrukken. *Er valt geen mus ter aarde neer zonder uw hemelse vader. En gij zijt toch méér waard dan een zwerm mussen?*

Op de rouwcirculaire zagen wij haar musje. Hoe kostbaar. En meer nog. Hoe kostbaar is Ankie voor ons en voor God.

Nico Essen

Onze dopeling:

Philip David Ligthart, zoon van Charlotte Beurskens & Gerard Ligthart, broer van Thijs.

LITURGIEKALENDER

zondag 19 mei 10.30 uur	Vijfde zondag van Pasen Woord- en Communieviering A.van Buuren	LWM
zondag 26 mei 10.30 uur <i>[kindernevendienst]</i>	Zesde zondag van Pasen Woord- en Communieviering H. Hartog	Jubilemus Domino
donderdag 30 mei 10.30 uur	Hemelvaartsdag Oecumenische viering in de Koningskerk Mw. J. de Bruin en dominees	
zondag 2 juni 10.30 uur	Eucharistieviering Y. Asa en mw. J. de Bruin	Meerklank
zondag 9 juni 10.30 uur <i>[kindernevendienst]</i>	Pinksteren Eucharistieviering R. Huysmans	Jubilemus Domino
zondag 16 juni 10.30 uur <i>[kindernevendienst]</i>	Heilige Drie-eenheid Woord- en Communieviering Mw. E. Molenaar Gastspreekster: Zr. Beatrijs	LWM
zondag 23 juni 10.30 uur	Zondag v/h Heilig Sacrament Clara & Franciscus-Eucharistieviering in de H. Urbanus te Duivendrecht N. v.d. Peet	
zondag 30 juni 10.30 uur <i>[kindernevendienst]</i>	Woord- en Communieviering F. de Haas	Samenzang
zondag 7 juli 10.30 uur	Eucharistieviering B. Wooning en mw. J. de Bruin	Samenzang
zondag 14 juli 10.30 uur	Eucharistie vakantieviering met en in de Anna Bon B. Wooning	

Alle genoemde tijden en voorgangers zijn onder voorbehoud, er kunnen nog wijzigingen plaatsvinden.

Raadpleeg a.u.b. de website van de parochie voor de laatste info.